

عنوان مقاله:

۱۵۲۲۲

بررسی اپیدمیولوژیک علل نابینایی در دانش آموزان مدارس نابینایان شهر تهران

نویسندگان: دکتر سیدعلی میردهقان - دکتر کیومرث حیدری - دکتر محمد حسین دهقان

هدف: با توجه به اهمیت پیشگیری و درمان بیماریهایی که در کودکان منجر به نابینایی می‌شود و به منظور بررسی علل اتیولوژیک نابینایی و مشخص نمودن موارد قابل پیشگیری و قابل درمان آن، این مطالعه در سطح مدارس نابینایان شهر تهران در مرکز پزشکی شهید دکتر لبافی‌نژاد در سال تحصیلی ۷۷ - ۱۳۷۶ به انجام رسید.

مواد و روشها: این مطالعه به روش توصیفی بر روی ۳۶۲ نفر از دانش آموزان مقاطع مختلف آموزشی در سه مرکز آموزشی نابینایان شهر تهران انجام شد. پس از معاینات کامل دانش آموزان و تهیه فرم اطلاعاتی، یافته‌های مورد لزوم اعم از جنس، سن، سابقه خانوادگی نابینایی یا کم بینایی، میزان دید، علل اتیولوژیک و موارد قابل پیشگیری و درمان از پرونده‌های آنها استخراج و مورد تجزیه و تحلیل آماری قرار گرفت.

نتایج: ۵۸ درصد از دانش آموزان پسر و مابقی دختر بودند. میانگین سنی آنها $4 \pm 13/5$ سال بود کاهش بینایی شدید در ۸۰/۹ درصد وجود داشت. شایع‌ترین علت کمی دید بیماریهای شبکیه بود (۵۱ درصد) و در درجات کمتر کاتاراکت، آتروفی عصب باصره، بیماریهای قرنیه و سگمان قدامی، گلوکوم، آنوفتالمی و مالفورماسیون گلوب از علل عمده نابینایی بود. ۲۰/۷ درصد بیماران دارای اتیولوژی قابل درمان بودند و سابقه خانوادگی مثبت در ۳۶٪ وجود داشت. میزان بیماریهای قابل پیشگیری بدون در نظر گرفتن بیماریهای فامیلیال ناچیز است.

نتیجه‌گیری: نتایج بدست آمده حاکی از آن است که صرف نظر از اقدامات پیشگیری کننده از بروز علل اتیولوژیک نابینایی و اقدام به موقع در جهت درمان بیماریهای قابل علاج جهت جلوگیری از نابینایی در کودکان، انجام اقدامات مشاوره ژنتیک قبل از ازدواج در حدامکان و توجه به برنامه‌ریزی تنظیم خانواده می‌تواند در کاهش میزان بروز کودکان نابینا در آینده موثر باشد.